

[Justitsministeren.]

betænkningen side 83, men dels er der dog vist ingen — end ikke mindretallet selv — der har forestillet sig, at noget af det dér anførte skulle være et endeligt udformet forslag til lovtekst, dels taler mindretallet om ansvar for at handle „i strid med gældende statsret“ — og det er jo noget andet end forslagsstillernes formulering „i strid med . . . statsretlig praksis“. Kommissionsmindretallets forslag angår overtrædelse af gældende statsretlige retsregler. Det foreliggende lovforslag fastsætter derimod ansvar også for fravigelse af ellers uforbindende praksis på statsrettens område. Det betyder altså en fastlåsen af den nuværende praksis. At det er uheldigt således at hindre, at forfatningslivet inden for gældende rets rammer kan tilpasse sig skiftende forhold og retsopfattelse, er åbenbart. Samtidig er reglen i realiteten en alvorlig tilsidesættelse af princippet i straffelovens § 1, hvorefter straf kun kan idømmes for et forhold, hvis strafbarhed er hjemlet ved lov, eller som ganske må sidestilles med et sådant. Lad mig også nævne, at § 5 a fastsætter ansvar for den minister, der handler i strid med en af folketinget i henhold til grundloven truffet beslutning. Denne bestemmelse er jo åbenbart rigtig og på baggrund af de regler, som allerede indeholdes i straffeloven, også åbenbart overflødig, for så vidt den omfatter ministre, der tilsidesætter et mistillidsvotum efter grundlovens § 15; men efter sin formulering må bestemmelsen i § 5 a have et langt videre sigte. Jeg beder forslagsstillerne redegøre for, hvad det er for andre folketingsbeslutninger, hvis overtrædelse skal medføre ministeransvar efter den nævnte bestemmelse. Lad mig også pege på den ubestemte generalklausul, hvormed § 5 a afsluttes; den fastsætter ansvar for den minister, der undlader at opfylde de pligter, som følger af hans embedsforretningers karakter.

§ 5 b fastsætter straf for den minister, der med forsæt eller grov uagtsomhed giver folketinget urigtige eller vildledende oplysninger. Denne del af paragraffen giver ikke anledning til bemærkninger. Det gør imidlertid den anden del af bestemmelsen om fortælse af oplysninger af væsentlig betydning for folketingets virksomhed. Bestemmelsen ser rimelig og selvfølgelig ud, men

den er ikke alene uheldig på grund af sin ubestemte karakter, den stemmer simpelt hen ikke med de arbejdsformer i forholdet mellem folketinget og regeringen, som grundloven og statsretlig praksis har fastlagt. Regeringens medlemmer fremsætter lovforslag i folketinget og afgiver undertiden på eget initiativ redegørelser til tinget. På de områder, hvor regeringen selv skal træffe sine afgørelser, fører den sin politik under folketingets stadige kontrol — dette er vel den parlamentariske styreformens vigtigste side — og denne kontrol udøves bl. a. ved spørgsmål til regeringen eller dens medlemmer, det være sig under den almindelige debat i tinget eller i form af forespørgsler, udvalgsspørgsmål under lovforslagsbehandling eller spørgsmål i spørgetiden. De oplysninger, regeringen giver tinget i forbindelse med fremsættelse af lovforslag og afgivelse af redegørelser, må naturligvis være korrekte, og spørgsmål, der stilles til regeringen, må denne besvare, og det er en selvfølge, at også disse besvarelser skal være rigtige. Fortielser i forbindelse hermed kan betyde, at ministerens redegørelse bliver vildledende. Jeg går ud fra, at det er dette forhold, forslagsstillerne i første række har for øje med den foreslåede fortielsesregel. Forholdet er imidlertid allerede ansvarsbegrundende efter gældende regler og vil ligeledes allerede være omfattet af første led i forslaget § 5 b, og det er betænkeligt herudover at gennemføre en helt ubestemt fortielsesregel som forslaget § 5 b i slutningen. En sådan regel måtte forudsætte bestemmelser i grundloven, som pålagde ministre nærmere udformede pligter til på eget initiativ at meddele tinget oplysninger.

Om bestemmelsen i § 5 c om myndighedsmisbrug skal jeg bemærke, at der savnes en klargørelse af, i hvilket omfang bestemmelsen går ud over den tilsvarende regel i straffelovens § 155. I øvrigt foreligger der her et yderligere eksempel på, at lovforslagets bemærkninger giver urigtige oplysninger. Det siges nemlig i bemærkningerne, at § 5 c er overensstemmende med § 9 i loven af 1939. § 5 c taler om „misbrug af sin myndighed“, medens 1939-lovens § 9 kun omfattede „åbenbart misbrug“. Den foreslåede ændring er vel ikke helt uvæsentlig og burde da vist ikke være fortiet i bemærkningerne.